

Een tapijt van zand

Het dagelijks leven op de boerderij speelde zich vroeger voornamelijk af in de “kökken”. Vooral in de tijd van het “lösse hoes” werd er veel vuil vanuit het bedrijfsgedeelte naar binnen gelopen. Door de week maakte men zich daar niet al te druk over, maar voor de zondag, feestelijke gelegenheden of een grote visite, had men een even goedkope als doelmatige oplossing voor dit probleem. Om de vloer van de keuken enigszins proper te houden, werd ze regelmatig met wit zand bestrooid. De zandlaag

Hier wordt het leggen van zandpatronen gedemonstreerd.

absorbeerde vuil en andere ongerechtigheden en op gezette tijden werd het vervuilde zand naar buiten geveegd.

Voor de zon- en feestdagen werd er soms een bijzonder zandtapijt gelegd. Het zand werd dan niet zomaar over de vloer uitgestrooid, maar in kunstzinnige patronen. Dat werd meestal gedaan door de boerin zelf, ook als er wel een dienstmeid was. Het motief van het tapijt was uiteraard afhankelijk van de creativiteit en de persoonlijke voorkeuren van de boerin, maar vaak werd gekozen voor randjes rond tafel- en stoelpoten en rond het kabinet. Andere motieven die werden gebruikt, waren blad- en bloemvormen, rechte en kromme lijnen, sterren en rozetten. Vanaf de jaren dertig van de vorige eeuw is het zandtapijt geleidelijk vervangen door zeil en kokosmatten.

En nu komen we het hoogstens nog tegen tussen de oude ambachten op braderieën en jaarmarkten.